

bakalářská práce:**NUDA VE FILMU NA KONKRÉTNÍM PŘÍKLADU SNÍMKU UNTITLED**

Práce studentky Terezy Bernátkové rehabilituje jinak vágní a neurčitý pojmenování nud v dokumentárním filmu. Svoji pozornost zaměřuje na příkladovou studii snímku *Untitled* z produkce Sensory Ethnography Lab na Harvardské univerzitě (SEL) vycházející z etnografie a antropologie a povyšující zachycenou „nudnou“ každodennost na vítěze mnoha prestižních filmových přehlídek.

V úvodu studentka přiznává své sympatie k nudě jako fenoménu i prožitému pocitu a odmítá dělení světa na „zajímavé“ a „nezajímavé“ osoby/situace/životy a tím předznamenává svůj kritický postoj ke konvenčnímu dělení na svět těch „žádaných“ a těch „ostatních.“ Dále na základě několika prací definuje fenomén nud v dokumentárním filmu a následně toto svoje vymezení úspěšně dekonstruuje na příkladu tvorby režisérky Stephanie Sprayové, konkrétně tak dokumentu *Untitled*.

Tereza Bernátková její zúčastněnou observaci a pocit jisté soudržnosti celku účinně prezentuje na příkladu dvojitě deskripce zmíněného snímku a to z pozice „nudících“ se protagonistů filmu a divaček a diváků zažívající týž pocit při jejich sledování. Právě způsob formálního převodu nedramatického obrazu do podoby nedramatického textu, který postihuje podstatu práce S. Spreyové, považuji za největší přednost práce. Za problematické naopak považuji malý - obsahový i faktický - rozsah rozboru vybraného filmu.

Východiska S. Spreyové stojící na soudržnosti a nedělitelnosti zážitku zúčastněných protagonistů filmu i diváctva se přenáší do roviny textu a jeho příjemce-čtenářů. Tato *meditace bdělosti* slouží Tereze Bernátkové k odmítnutí teze, že snímky z produkce Sensory Ethnography Lab či přímo Stephanie Sprayové je možné označit za nudné, tedy z hlediska definice, kterou sama na začátku práce přináší. Důvodem je popsaný a zažitý pocit narušení zažitého rámce vnímání a s tím spojeného rozvinutí pocitu sebe-uvědomění. Tento osvobožující únik pak povyšuje pouhou nudnou observaci na studii a vítěze mnohých filmových festivalů. Jak ale Tereza Bernátková správně podotýká, luxus tohoto nerozlišování na „zajímavé“ a „nezajímavé“ si mohou dovolit opět jen ty

vedoucí práce: Jaroslav Kratochvíl

studentka: Tereza Bernátková

„úspěšnější“, tedy studující na univerzitách a divačky a diváci prestižních filmových přehlídek. Ti povyšují nudu na angažované pozorování svých vlastních reakcí na pocit nudy zaštítěné kvalitou Harvardské univerzity a pocitem „smysluplnosti“ takto stráveno času. Těm „ostatním“, kteří si nemohou dovolit odhodit své estetické a intelektuální nároky, nezbývá než se konvenčně nudit.

Tereze Bernátkové se daří naplňovat vytyčený badatelský cíl a přináší zajímavé zhodnocení progresivního proudu v současném dokumentárním filmu a i přes zjevné sympatie k uváděným snímkům dokáže kriticky nahlédnout na problematiku angažované a umělecké tvorby vymezující se proti konvencím, ale přesto je znova reprodukující v podmírkách svého vzniku či ve struktuře potenciálního diváctva.

Doporučuji práci k obhajobě s navrhovanou známkou: chvalitebně.

V Praze 6.9. 2016

